

ДИМИТЪР ГУЛЕВ
КРЪГЧЕ СИНЬО НЕБЕ

chitanka.info

В полето, отгатык гората, започнаха да строят завод.

— Денонощно работят! — каза чичо Ради.

Наистина късно нощем, когато шумовете наоколо заглъхнат се чува тежкото бумтене на самосвалите и багерите, а над зелената гора светлее бялото сияние на прожекторите. Васко ги е виждал вече. Багерите със затънали в меката пръст вериги дълбаят земята, реват пресипнало и се въртят тромаво на едно място. После багеристите наместват железните кошове с лъскавите стоманени резци точно над камионите. Дръпват командните лостове. Кошовете раззинват челюстите си. Земя и камъни громолят в каросериите и тежките самосвали сякаш приклякват. Сетне запъплят бавно по изкопа, поклащат се ту на една, ту на друга страна и Васко гледа онемял. Няма ли да се катурнат? Защо му махват с ръка и си пушат най-спокойно шофьорите? Мигар не ги е страх?

— Толкова ли са смели, татко? — пита вечер момчето.

— Не са смели, а опитни!

— А всички ли, които работят там, са опитни?

— Всички! Които не са, се учат!

— Ами коминджиите? — прошепва с глъхнещ глас момчето.

Заводът, разбира се, още не е завършен, но както му се полага, си има комин и Васко ходи с кучето Фретон на строежа, наблюдава с най-голямо удивление как ден след ден коминът се издига все по-нависоко. Отначало той едва се забелязваше сред другите железобетонни фундаменти и колони. После кръглото му скеле с щръкнало като букет арматурно желязо се извиси над целия строеж, над зелената гора. Влажно сив, кръгъл, тънък, устремен право нагоре, коминът привлича неудържимо момчето. Заградена с тел, площадката наоколо е чиста, с подредени под сайвангчето торби цимент специална марка, бетонно желязо, дъски за кофража. На временната вратичка в основата на комина виси огромен катинар, който отключва само коминджиийският бригадир бай Стоимен. По комина отвън, чак до кофража, пълзи желязна стълба, ала сега коминджиите се изкачват отвътре.

„Като в тунел!“ — мисли си момчето и се мъчи да си представи отвесния тесен тунел, високо над който прозира кръгче синьо небе.

През вратичката с катинара сутрин и обед минават коминджиите. Води ги бай Стоимен с избелялата си ватенка и ожуленото от зноя и ветровете лице. Васко го гледа и не може да се начуди какъв герой на

труда е бай Стоимен, когато на ватенката му няма нито златна звезда, нито пък някакъв друг особен знак, по който веднага да познаеш героя. Обикновен човек и в бригадата му обикновени мъже със същите избелели ватенки. Онзи с мустачките е Стойчо, бай Стоименовият син.

„Дядо им Стойчо дигнал първите комини по големите строежи! — разказва бащата на Васко. — Синът му Стоимен е герой на труда и внук му Стойчо също е коминджия!“

„Ами как не ги е страх?“ — иска да попита Васко, ала си мълчи.

Сутрин бай Стоименовата бригада изчезва в комина. След малко коминджиите се появяват високо горе, ходят си най-спокойно по кофража, приказват си може би, но долу не се чува нищо. От време на време само удар на тесла отеква късо и веднага попива в синевата. Когато има облаци, на Васко му се струва, че коминът плува като в заледено море. И все не може да проумее какъв герой е бай Стоимен, какви хора са коминджиите, че не се страхуват от височината.

Затова все разпитва баща си за тях.

— Те специално са и опитни, и смели! — обяснява му търпеливо чичо Ради.

— А вярно ли, че като свършат този комин, щели да заминат нейде другаде, в Тракия май? — пита момчето и очите му заблестяват. — И там коминът щял да бъде не осемдесет, а сто и осемдесет метра висок!

— Сигурно! — отвърща замислен баща му.

— А ти откъде знаеш?

— Чух ги като си говореха с техническия!

Чичо Ради се усмихва. В очите му лумват лукави искрици.

— С техническия?

— С техническия! — потвърждава Васко. — Защото бързат да започнат още по-високия комин. Но не може! Всеки ден отливат по един пръстен, а всеки пръстен е висок по метър и двайсет! И аз, татко, съм съчинил една задача като в аритметиката. За колко дни, след като се каже условието, ще издигнат комина? Ти знаеш ли за колко?

— Не знам.

— За шейсет и шест дни и нещо... Другия път в Тракия, ще издигнат точно за сто и петдесет дни! Тогава ще започне зима и знаеш ли какъв вятър, какъв студ ще бъде горе?

— Представям си.

— Те също си представят! — казва момчето. — Защото са опитни, нали? Но не бързат, защото са разумни, и един само пръстен да не излеят, както трябва, целият комин може да рухне! Затова и те единствени не работят нощем, а не защото ги е страх!

Баща му го слуша внимателно.

— Сигурно! — съгласява се той накрая и обгръща със силната си ръка рамото на Васко. — Опитни, смели, разумни са тия коминджии!

— А пък никак не приличат на герои... — прошепва момчето и очите му се окръглят от учудване и възхита също като онова кръгче синьо небе над комина, от което се открива най-широкият простор към света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.